

Generalforsamling - Vedtægter - Ændring i kursusprogram

Høringer - Rammeafgørelse om europæiske straffedomme og overførsel af domfældte - Hvidbog om udveksling af oplysninger om straffedomme - Rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad - Udkast til EU's narkotikahandlingsplan 2005 - 2008

31. Sagsomkostninger - Nedsættelse
32. Erstatning for uberettiget udvisning - Eftersalær
33. Frist for tiltalerejsning - Menneskerettigheder - Dansk skattesag - Langvarig domsforhandling
34. Afgifts- og skattesvig - Betinget straf
35. Vold - Samfundstjeneste - Beviser - Politiafhøringer
36. Narkotika - Hash på Christiania - Medvirken - Agenter - Beviser
37. Ransagning - Formregler
38. Røveri - Unge lovovertrædere - Betinget straf
39. Narkotika - Kokain - Delvis betinget dom
40. Vold - Konflikt - Betinget straf
41. Narkotika - Kokain - Betinget straf

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Generalforsamling - Vedtægter - Ændring i kursusprogram

Dejligt mange, ca. 100, har meldt sig til kursus og generalforsamling den 20. og 21. maj d.å.

Opmærksomheden henledes på, at forslag fra medlemmerne, der skal behandles under generalforsamlingen, skal være indleveret til bestyrelsen inden den 15. april, jfr. vedtægternes § 10.

Formelig indkaldelse til generalforsamlingen skal efter vedtægterne ske pr. brev og bliver udsendt senere.

Der bliver en ændring i kursusprogrammet, idet der er kommet afbud fra Rigsadvokaturen til at indlede om fastsættelse af sagsomkostninger. I stedet vil et par af foreningens medlemmer drøfte varetægtsfængslinger, herunder især begrundelser. Medlemmer, der har interessante sager herom, er velkommen til at indsende dem til sekretariatet.

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

Østergade 16
14. marts 2005

Vedr.: Sagsnr. 2005-356-0006. Forslag til rammeafgørelse om den europæiske straffedom og overførsel af domfældte mellem EU-medlemsstaterne samt en ledsagende note om forslaget.

Med skrivelse af 10. februar 2005 har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse om ovennævnte snarest muligt og senest den 11. marts 2005.

Et grundnotat ville snarest muligt blive eftersendt. Foreningen har gentagne gange rykket for det pågældende grundnotat, der først er fremkommet pr. e-mail den 7. ds., hvor ministeriet samtidig har flyttet høringsfristen til den 14. ds. Grundnotatet er på 19 sider. Foreningen henviser til sine bemærkninger om dobbelt arbejde m.v. i det samtidigt afgivne hørings svar vedr. en hvidbog.

Materialet har været forelagt foreningens bestyrelse.

Foreningen har tidligere været hørt om overførsel af domfældte mellem EU-medlemsstaterne og har fortsat afgørende betænkeligheder ved, at kravet om dobbelt

strafbarhed foreslås opgivet. Der kan eksempelvis henvises til hørings svar af 22. januar 2003 vedr. lovudkast om udlevering af lovovertrædere (europæisk arrestordre).

Det er på den positive side, hvis der bliver en pligt for fuldbyrdsstaten til at modtage egne statsborgere og personer med fast lovligt ophold til afsoning.

Forudsætningen må imidlertid være, at den domfældte samtykker heri. Artikel 5 i udkastet er ikke i overensstemmelse hermed. En blot høringsadgang er ikke tilstrækkelig. Domfældte kan have nære familiemæssige relationer i udstedelsesstaten, således at den pågældende (og dennes familie) foretrækker, at afsoningen fortsat sker i udstedelsesstaten.

Fastsættelse af tidsfrister, hvis der foreligger en endelig dom og begæring fra den domfældte, vil være ønskelig. Foreningen har erfaring med sager, hvor der er gået urimelig lang tid, inden overførslen kunne effektueres. Formularer vil utvivlsomt lette ekspeditionen, men foreningen har ingen særlige bemærkninger til, hvad formularerne bør indeholde.

Foreningen kan ikke anbefale, at der sker fuldbyrdelse uden omsætning af straffen. Strafniveauet i de europæiske lande er meget forskelligt, særligt på narkotikaområdet.

Nærværende skrivelse er fremsendt pr. e-mail samt med almindelig post.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

Østergade 16
14. marts 2005

Vedr.: Sagsnr. 2005-305-0126. Kommissionens hvidbog om udveksling af oplysninger om straffedomme og om virkningen heraf i Den Europæiske Union (KOM (2005) 10 endelig).

Med skrivelse af 25. februar 2005 har Justitsministeriet anmodet om eventuelle bemærkninger til ovennævnte snarest muligt og senest torsdag den 10. marts 2005. Det oplystes samtidig, at et grundnotat snarest muligt ville blive eftersendt.

Foreningen rykkede telefonisk flere gange for det pågældende grundnotat, men fik at vide, at dette endnu ikke var klart.

Justitsministeriet har først fremsendt grundnotatet med e-mail den 7. ds. og har samtidig forlænget høringsfristen til den 14. marts d.å.

Materialet har været forelagt bestyrelsen.

Rent bortset fra, at det er dobbelt arbejde, når høringsmateriale udsendes ufuldstændigt, siger det noget om det arbejdspress, myndigheder og høringspartnere udsættes for som følge af den reformmølle, der bestandigt udsender nye initiativer fra Kommissionen og andre EU-organer.

Foreningen har tidligere været hørt om udveksling af oplysninger fra strafferegistre, og henviser til sine hørings svar af 24. maj 2004 og 9. november 2004 (JM sagsnr. 2004-165-0667).

Af hvidbogen fremgår, at de nationale systemer til registrering af straffedomme er meget forskellige, ligesom det er forskelligt hvilke myndigheder, der har adgang til registrene, og endelig er fristen for sletning af oplysninger i registrene meget forskellige.

Foreningen har i sine tidligere hørings svar udtrykt betænkeligheder ved løsningen af disse problemer.

Hertil kommer problemet med, hvad der overhovedet skal optages i registeret.

I pkt. 24 i hvidbogen taler man om en restriktiv definition af begrebet straffedom, men denne skal tilsyneladende også omfatte visse blandede afgørelser (administrative/strafferetlige). Disse afgørelser er ikke eksemplificerede.

Den fremsendte hvidbog er ikke ledsaget af forslag til retsakter vedrørende udveksling af oplysningerne og virkningerne heraf, hvorfor man ikke i Justitsministeriet finder anledning til at redegøre for hvidbogens forhold til gældende dansk ret. Under hensyn hertil må foreningen udtrykke sin betænkelighed ved det foreslåede.

Nærværende skrivelse er fremsendt pr. e-mail samt med almindelig post.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

Østergade 16
14. marts 2005

Vedr.: Sagsnr. 2005-305-0131. Kommissionens forslag til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad.

Justitsministeriet sendte med skrivelse af 27. marts 2002 ovennævnte sag i høring, og Landsforeningen svarede den 11. april 2002, at det foreslåede ikke gav anledning til bemærkninger.

Justitsministeriet har med skrivelse af 7. marts d.å. på ny sendt sagen til høring, da der er foretaget en række ændringer. Man anmoder om svar senest den 15. marts d.å.

Sagen har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der på grund af den korte høringsfrist ikke ser sig i stand til at besvare høringen rettidigt.

Bestyrelsen finder anledning til at beklage, at Justitsministeriet ikke levner høringsinstanserne bedre tid til at gennemgå komplekse forslag, der regulerer så væsentlige spørgsmål som indgreb i ytringsfriheden.

Nærværende skrivelse er fremsendt pr. e-mail samt med almindelig post.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

Østergade 16
23. marts 2005

Vedr.: J. nr. 2005-319-0028. Udkast til EU's narkotikahandlingsplan for 2005-2008.

Med skrivelse af 4. marts 2005 har ministeriet anmodet om bemærkninger til ovennævnte.

Materialet har været forelagt for Landsforeningens bestyrelse, der ikke har bemærkninger til det foreslåede.

Nærværende er fremsendt som e-mail og almindeligt brev.

Med venlig hilsen
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 31/2005

Sagsomkostninger - Nedsættelse

Retsplejelovens § 1008

Sagsomkostninger vedr. en bred screening for narkotiske stoffer i en færdselssag, der endte med bøde på kr. 2.500 og frakendelse, nedsat, da der kunne være anvendt en billigere metode.

VL 3. afd. S-1588-04, 14/2 2005

T blev i august 2003 for overtrædelse af færdselslovens § 54 straffet med bøde på kr. 2.500 og frakendt kørekortet i 6 måneder.

Han protesterede, da han senere fik en opkrævning på bl.a. 23 retsmedicinske undersøgelser á kr. 1.510 eller kr. 34.730. Spørgsmålet blev af politimesteren indbragt for retten i medfør af RPL § 998, stk. 1.

Det fremgik i øvrigt af sagen, at T, da han blev stoppet af politiet, havde oplyst, at han ikke kunne huske, om han havde indtaget narkotiske stoffer, jfr. nedenfor i byrettens kendelse. Andre havde muligvis puttet noget i hans drink. Ved den retskemiske analyse, der omfattede 23 undersøgelser, var der fundet ecstasy og cannabis i blodet.

Anklagemyndigheden gjorde gældende, at det var væsentligt at konstatere, hvad T var påvirket af. Da sagen drejede sig om væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, var de foretagne undersøgelser nødvendige.

T's forsvarer gjorde gældende, at T ved anholdelsen forklarede, at han havde været til technofest, og politiet kunne indledningsvis have begrænset undersøgelsen til de stoffer, som man erfaringsmæssigt ved, at unge mennesker indtager til sådanne arrangementer. Var disse prøver negative, kunne der måske være grund til screening. Om-

kostningerne stod i åbenbart misforhold til T's skyld, henset til, at han kun var straffet med bøde.

Byretten bemærkede:

"Selvom T ved afhøringen den 5. januar 2003 oplyste, at han ikke kunne huske, om han havde indtaget narkotiske stoffer, finder retten, at politiet indledningsvist burde have begrænset de retskemiske analyser til det begrænsede antal euforiserende stoffer, som er mest almindeligt brugte blandt unge. Det har derfor ikke været nødvendigt for sagens behandling at foretage en retskemisk screening som sket. Det omkostningsbeløb, T skal betale, nedsættes derfor i medfør af retsplejelovens § 1008, stk. 1, således at han skal betale for 3 retskemiske analyser á 1.510 kr., i alt 4.530 kr., hvortil kommer de anerkendte beløb på 8.721,25 kr."

- oo0oo -

De anerkendte beløb vedrørte forsvarersalær, blodprøver m.v.

Anklagemyndigheden kærede med påstand om, at T betalte det fulde beløb. T påstod som for byretten. Subsidiært stadfæstelse.

Der var indhentet en udtalelse fra Retskemisk Institut, som bl.a. svarede på, hvorledes man havde udvalgt de 23 screeninger. Normalt ville man screene for 18 stoffer - hvis der var positive fund, ville man udføre kvantitative undersøgelser. I den aktuelle sag var det 5 undersøgelser, da der var fundet positiv reaktion for amfetamin, ecstasy og cannabinol. Desuden havde der været ønsket undersøgelse for Gammahydroxysmørsyre (GHB).

Hvis der alene havde været spurgt på amfetamin, MDMA, tetrahydrocannabinol i forskellige koncentrationer, ville antallet af undersøgelser være 8.

Et privat firma, der i sikkerhedsøjemed udførte sporing af euforiserende stoffer i urin, oplyste til forsvareren, at man blandt kundekredsen havde dansk og svensk politi, toldvæsenet, militæret og div. behandlingsinstitutioner. Med strips, der udelukkede falsk positive resultater, kunne man hurtigt få resultater, bl.a. med en multitest til 9 narkotikagrupper for 186 kr. excl. moms pr. test. For at få et "bekræftet analytisk resultat" skulle man imidlertid foretage en mere specifik analyse.

Anklagemyndigheden oplyste derover for, at der på politisk niveau foregik forhandlinger mellem dansk, norsk og svensk politi om anvendelse af sådanne screenings-tests, og dansk politi har på nuværende tidspunkt aldrig anvendt sådanne tests.

T forklarede under kæresagen, at han havde generhvervet førerretten. Hans økonomiske situation var lidt stram, fordi han lige havde købt hus og bil.

Anklagemyndigheden anførte, at politiet ikke ville have mulighed for at lade det pgl. firma foretage screeningstests, selv om sådanne praktisk ville kunne gennemføres.

Forsvareren anførte, at T ikke kunne pålægges større udgifter, end hvad urinprøver og i hvert fald 2 screenings ville koste.

Landsrettens begrundelse og resultat

"Det må efter det for landsretten foreliggende lægges til grund, at det ville have været muligt at spore tilstedeværelsen af stofferne i urinen ved hjælp af strips, hvorefter der efterfølgende skulle være foretaget retskemisk måling. Dette er da heller ikke bestridt af anklagemyndigheden. Under hensyn hertil og til, at de afholdte omkostninger til screenings findes at stå i åbenbart misforhold til den lovovertrædelse, T er dømt for, findes det samlede omkostningsbeløb passende fastsat som sket.

Landsretten stadfæster derfor kendelsen."

- oo0oo -

Statskassen kom til at bære sagsomkostningerne både for byret og landsret ved kæresagen.

Landsforeningens Meddelelse 32/2005

Erstatning for uberettiget udvisning - Eftersalær

Retsplejelovens § 1018 a og § 1018 d

Udlændingen A blev udvist ved dom i 1997. Udvisningen blev siden ændret i 2002, efter at Menneskerettighedsdomstolen havde udtalt, at udvisning ville være en krænkelse af EMK artikel 8.

A var i 1998 blevet prøveløsladt efter afsoning af 2/3 af dommen for narkotikakriminalitet, og erstatningskravet drejede sig om en frihedsberøvelse fra 17/12 1998 til 11/5 2000, hvor A hensad på udlændingeloven, samt tabt arbejdsfortjeneste fra 17/12 1998 og frem til 13/9 2002, hvor udvisningsdommen blev ophævet.

Rigsadvokaten ville kun yde erstatning for den frihedsberøvelse, der lå efter den fulde afsoning af dommen, og fandt erstatningskravet for tabt arbejdsfortjeneste udokumenteret.

Byretten lagde vægt på, at der faktisk var sket prøveløsladelse, og at domfældte herefter var overført til en anden institution væk fra familien, hvilket havde været særligt belastende, og imødekom kravet på yderligere erstatning. Retten tog hverken stilling til tabt arbejdsfortjeneste eller erstatning for forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold, idet disse krav ikke var dokumenteret.

Forsvareren fik tillagt eftersalær under hensyn til sagens ekstraordinære karakter.

Landsretten delte sig lige over. 3 dommere ville følge anklagemyndighedens frifindelsespåstand. 3 dommere ville stadfæste byrettens dom, hvor A fik tillagt kr. 200.750, der udgjorde takstmæssig erstatning - alle dommere i landsretten var enige om, at A ikke havde krav på forhøjet takst for det første døgn, da den skete frihedsberøvelse fandt sted i umiddelbar forlængelse af A's afsoning.

VL 14. afd. a.s. S-1596-04, 28/2 2005

Der henvises til resuméet ovenfor. A fremsatte krav om erstatning for uberettiget varetægtsfængsling på kr. 285.550 og senere krav på kr. 126.000 for tabt arbejdsfortjeneste. Der blev taget forbehold om torterstatning efter EAL § 26 og for erstatning for forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold.

Rigsadvokaten kunne godkende kr. 80.850, således at der blev ydet erstatning for varetægtsfængsling i 147 dage á kr. 550.

Der blev henvist til afgørelserne i UfR 2000.532 H og UfR 2000.535 H, hvor Højesteret fastslog, at erstatninger udmåles uden hensyn til mulighederne for prøveløsladelse. A kunne i øvrigt ikke få forhøjet takst for den første dag, og de øvrige erstatningskrav var udokumenterede. Rigsadvokaten fandt heller ikke anledning til at forelægge sagen for Arbejdsskadestyrelsen med henblik på vurdering af eventuelle psykiske skader af fængslingen. Fremkom der lægeerklæringer, kunne dette spørgsmål genoptages.

Rigsadvokaten ville ikke yde forsvareren salær for erstatningssagen, for merarbejdet var ubetydeligt sammenholdt med salæret for varetagelse af arbejdet med straffesagen (må være en fejlskrift - forsvareren var først beskikket i forbindelse med tilbageholdelsen efter udlændingeloven, ER).

Justitsministeriet stadfæstede afgørelsen, hvorefter sagen blev indbragt for byretten, der udtalte:

"I denne sag, hvor der er tale om frihedsberøvelse efter at der faktisk er sket prøveløsladelse, og hvor der ikke er tale om at sammenholde den faktisk fuldbyrdede straffetid med længden af den idømte fængselsstraf, eller at vurdere, hvorvidt frihedsberøvelsen står i et rimeligt forhold til den idømte fængselsstraf, er der ikke grundlag for at anse erstatningssøgende for afskåret fra at få erstatning under henvisning til det der er anført i afgørelserne i U 2000.535 H og U 2000.532 H.

Det kan lægges til grund, at erstatningssøgende i forbindelse med prøveløsladelsen blev løsladt fra Horsens Statsfængsel og overført til Københavns Fængsler, og at han, der ikke ønskede at medvirke frivilligt til en udsendelse af landet, blev varetægtsfængslet i medfør af udlændingelovens § 35 med henblik på at sikre hans tilstedeværelse, så bestemmelsen om udvisning kunne effektueres. Efter indholdet af de lægeerklæringer, der blev indhentet vedrørende erstatningssøgende under varetægtsfængslingen, herunder navnlig erklæringer af 27. juli 1999 og 11. oktober 1999 fra overlæge M, Viborg Amts psykiatriske sygehus, Søndersøparken, hvortil erstatningssøgende var blevet overført efter indlæggelse på Hvidovre Hospitals psykiatriske afdeling, kan det anses for bevist, at det har været særligt belastende for erstatningssøgende på grund af frihedsberøvelsen at blive flyttet væk fra familien, og retten finder herefter ikke grundlag for at nægte erstatningssøgende erstatning for tiden fra prøveløsladelsen til tidspunktet for endt straf, eller for at fastsætte erstatningen for den første dag til et mindre beløb end det takstmæssige.

Der tillægges herefter yderligere erstatning med 200.750 kr. forrentet fra den 16. juli 2002 med rente 5% p.a. over den til enhver tid fastsatte officielle diskonto, idet bemærkes, at der ikke er grundlag for at lade erstatningen forrente fra et tidligere tidspunkt.

Som sagen er oplyst findes der ikke grundlag for at tage stilling til erstatningssøgendes krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller til kravet om torterstatning i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 og erstatning for forstyrrelse eller ødelæggelse af stilling og forhold. Det bemærkes i den forbindelse, at der heller ikke til brug for retten er indhentet erklæringer om erstatningssøgendes erhvervsevne eller psykiske helbredstilstand, herunder om, hvorvidt eventuelle problemer skyldes den frihedsberøvelse, der fandt sted efter den 17. december 1998.

Retten finder under hensyn til sagens karakter og til det, der er oplyst om det arbejde, der er udført af advokat L, der først blev beskikket i forbindelse med varetægtsfængslingen, ikke grundlag for at afslå eftersalær. Retten har derfor medtaget et beløb herfor under det salær, der er tilkendt i forbindelse med sagens behandling for retten."

Anklagemyndigheden ankede til frifindelse, og A påstod sig endeligt tilkendt kr. 204.700, subsidiært påstod han stadfæstelse. (Forskellen var spørgsmålet om forhøjet takst for første dag)

Landsretten konstaterede, at A blev prøveløsladt fra Horsens den 20/12 1998, men at han den 17/12 1998 blev varetægtsfængslet i medfør af udlændingelovens § 35.

A havde nu fået deltidsarbejde og boede fortsat med ægtefælle og børn.

Anklagemyndigheden ville fortsat ikke yde erstatningen for frihedsberøvelsen forud for det tidspunkt, hvor dommen ville være fuldt afsonet. Vestre Landsret havde ikke, da man ophævede udvisningen, ændret på udmålingen af fængselsstraffen.

A gjorde gældende, at erstatningen ikke vedrørte en mistet mulighed for prøveløsladelse, idet han jo var blevet prøveløsladt. Hermed var der gjort op med afsoning af frihedsstraffen. Hensættelse efter udlændingeloven var et indgreb af en anden karakter end straffen.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Under hensyn til den nære sammenhæng mellem den begåede kriminalitet, den idømte frihedsstraf og bestemmelsen om udvisning er A omfattet af retsplejelovens § 1018 d, stk. 1, eller dennes analogi.

Tre voterende udtaler:

Efter det oplyste blev A efter sin prøveløsladelse varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 alene med henblik på gennemtvungelse af bestemmelsen om udvisning. A er ved Vestre Landsrets dom af 13. september 2002 frifundet for udvisningspåstanden, og der er ikke holdepunkter for at antage, at A ikke ville være blevet prøveløsladt efter resolutionen og sædvanlig praksis, såfremt han ikke var blevet varetægtsfængslet med henblik på udvisning. Under disse omstændigheder finder vi, at A har krav på erstatning for den samlede periode, han har været varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35.

Vi stemmer derfor for at tilkende A yderligere erstatning.

Tre voterende udtaler:

A blev ved Hobro Rets dom af 1. oktober 1997 idømt en samlet sanktion bestående af frihedsstraf og udvisning, og ved Vestre Landsrets dom af 13. september 2002 udgik

den retsfølge, der vedrører udvisning. Den samlede sanktion er herved blevet formildet, jf. retsplejelovens § 1018 d, stk. 1, 2. punktum. Efter bestemmelsens ordlyd sammenholdt med forarbejderne finder vi, at den faktisk fuldbyrdede straffetid skal sammenholdes med den endelige frihedsstraf på fængsel i tre år. På den baggrund er den fuldbyrdede retsfølge ikke mere indgribende end den retsfølge, der er idømt ved Vestre Landsrets dom af 13. september 2002. Der er herefter ikke grundlag for at tilkende A yderligere erstatning, og vi stemmer derfor for at tage anklagemyndighedens påstand om frifindelse til følge.

Der træffes afgørelse efter stemmeafgivningen, således at A tilkendes yderligere erstatning.

Herefter udtaler samtlige voterende:

Da den skete frihedsberøvelse har fundet sted i umiddelbar forlængelse af A's afsøning, er der ikke grundlag for at fastsætte erstatningsbeløbet for den 1. dag efter forhøjet takst. Det tiltrædes derfor, at erstatningsbeløbet er fastsat til 200.750 kr. med renter som anført i byrettens dom.

Med disse bemærkninger stadfæster landsretten dommen. "

- oo00oo -

Salæret, der blev tillagt forsvareren under byretssagen, udgjorde kr. 18.500 + transportudgifter.

A's sag for Menneskerettighedsdomstolen findes gengivet i Lf.Medd. 76/2002.

Landsforeningens Meddelelse 33/2005

Frist for tiltalerejsning - Menneskerettigheder - Dansk skattesag - Langvarig domsforhandling

Menneskerettighedskonventionens art. 6, retsplejelovens § 1008, straffelovens § 82

En tysker, Ohlen, klagede over, at de danske myndigheder havde været for længe om at behandle en skattesag, hvor han var blevet anholdt i 1995, hvor der først blev rejst tiltale i 1999, og hvor der faldt endelig dom i ankeinstansen i 2003.

I og med, at ankeinstansen havde taget hensyn til den tid, der var forløbet, og fastslog, at der forelå en krænkelse af konventionen og nedsatte bøden, efter at byretten havde fritaget klageren for sagsomkostninger, havde klageren fået tilstrækkelig op-

rejsning, og hans erstatningskrav for Menneskerettighedsdomstolen på kr. 350.000 blev afvist tillige med hans krav på sagsomkostninger for domstolen. Klageren havde dog i Danmark fået fri proces på kr. 40.000.

Ohlen mod Danmark app. nr. 63214/00, 24/2 2005

Den tyske statsborger Ohlen, herefter O, blev i august 1995 anholdt i Danmark sigtet for skattesvig på ikke under kr. 500.000 i perioden 1990-95. Efter at retten havde beslaglagt hans bil, og efter at have stillet sin faste ejendom til sikkerhed blev O løsladt efter grundlovsforhøret.

Sigtelsen hvilede på antagelsen af, at O havde opholdt sig så meget i Danmark, at han var skattepligtig her, hvilket O bestred.

I november 1995 begærede politiet editionskendelser på revisor, advokat og bankforbindelse i Tyskland, men efter aftale med O's forsvarer skulle O i stedet fremskaffe dokumenterne - disse fremkom i oktober 1996, efter at O havde skiftet forsvarer.

Skatteansættelsen blev ændret flere gange som følge af, at bankoplysningerne var fejlagtige. Endelig ansættelse fremkom i 1998, men O påklagede afgørelsen til Landsskatteretten, hvor sagen stadig skal versere.

Anklageskrift blev indgivet i april 1999 med påstand om skatteunddragelse på kr. 57.000 i 1990/91, hvor O skulle have opholdt sig illegalt i Danmark. O blev dømt efter anklageskriftet i november 1999 og skulle betale en bøde på kr. 57.000. Henset til, at den oprindelige sigtelse var på ½ mio. kr. i 1995, slap O for at betale forsvarersalæret på kr. 117.500 incl. moms.

O ankede rettidigt til Østre Landsret. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse, også af omkostningsafgørelsen. Som følge af forkyndelse i Tyskland modtog landsretten først sagen i februar 2000.

I mellemtiden havde O anmodet anklagemyndigheden om at fremskaffe yderligere materiale. I maj 2000 blev sagen returneret fra politiet, idet der ikke fra O's forsvarer var modtaget et udspil med hensyn til at fortolke de fremlagte bilag.

I august og oktober 2000 meddelte anklagemyndigheden retten, at sagen forventedes at vare 2 dage. I februar 2001 berammede retten sagen til den 30. maj 2001. En uge før domsforhandlingen bad forsvareren imidlertid om udsættelse, fordi en afgørelse fra Landsskatteretten skulle være på trapperne. I slutningen af august 2001 blev sagen mundtligt behandlet af Landsskatteretten, hvorunder det aftaltes, at forsvareren skulle fremsende en ny skriftlig procedure med bilag. I november 2001 fik forsvareren for-

længet fristen til 1. december. Da indlæg ikke var fremkommet, meddelte Landsskatteretten den 4. januar 2002, at den ville afgøre sagen på det foreliggende grundlag, hvis der ikke fremkom indlæg inden den 1. februar. Tilsyneladende er der stadig ikke faldet nogen afgørelse hos Landsskatteretten.

I straffesagen afsagde landsretten dom den 22. maj 2003. O blev frifundet for at have opholdt sig illegalt i Danmark, da forholdet var forældet, men dommen for skattesvig blev stadfæstet, dog at bøden blev nedsat til kr. 10.000, selv om det normale niveau ville være kr. 50.000. Retten lagde vægt på, at der var gået 4½ år, inden der faldt dom i byretten, og til at der oprindeligt var sigtet for et langt højere beløb. Sagen havde verseret længe, også fordi domfældte skulle have mulighed for at fremskaffe materiale fra Tyskland, og fordi forsvareren bad om, at man afventede Landskatterettens afgørelse. Efter en samlet vurdering forelå der en krænkelse af artikel 6, derfor var bøden fastsat til kr. 10.000. Landsretten henså også til, at O, skønt han var fundet skyldig, ikke blev pålagt at betale forsvarersalæret for byretten.

Der blev givet afslag på procesbevilling.

O indbragte sagen for den daværende kommission allerede i oktober 1998 med et erstatningskrav på kr. 350.000 for krænkelse af hans rettigheder efter artikel 6.

Retten stod nu med det problem, om han i mellemtiden havde fået oprejsning ved de nationale domstole. I og med, at landsretten havde fastslået, at der forelå en konventionskrænkelse, og henset til, at han var sluppet for sagsomkostninger og havde fået bøden betydeligt nedsat, fandt man O's krav uunderbygget og fandt ligeledes, at sagen var blevet løst, jfr. artikel 37, stk. 1 b, og at der ikke var grund til at videreføre sagen, jfr. artikel 37, stk. 1, in fine.

Klageren fik heller ikke tillagt sagsomkostninger for domstolen, henset til, at han i Danmark havde fået foreløbig fri proces for et beløb på kr. 40.000.

Sagen blev herefter strøget af listen.

Landsforeningens Meddelelse 34/2005

Afgifts- og skattesvig - Betinget straf

Straffelovens § 56, skattekontrollovens § 13 b, momslovens § 81

T på 51 år var tiltalt for at have udstedt urigtige fakturaer til A, der angav, at arbejde var udført på A's erhvervsvirksomhed, selv om det faktisk blev udført på A's sommerhus. A opnåede herved en uberettiget skattebesparelse på kr. 102.000 og momsbespa-

relse på kr. 85.000. Betinget straf på 20 dage, bl.a. da de unddragne beløb var betalt, og T havde medvirket til sagens opklaring.

Retten i Nyborg SS 55/2005, 18/2 2005

T på 51 år var under en tilståelsessag tiltalt efter skattekontrollovens § 13 b, stk. 1, og momslovens § 81, stk. 4, som ovenfor beskrevet. Gerningsperioden var december 2001 og november 2002.

T var egnet til betinget dom, også med vilkår om samfundstjeneste. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om fængselsstraf, der eventuelt kunne gøres betinget.

Retten udtalte bl.a.:

"Straffen fastsættes til fængsel i 20 dage, jf. skattekontrollovens § 13 B, stk. 1, og momslovens § 81, stk. 4.

Efter det oplyste om tiltaltes gode personlige forhold og under hensyn til at statskassen ikke har lidt noget tab, da de unddragne beløb er blevet betalt, og til, at tiltalte har medvirket til sagens opklaring, findes det ikke påkrævet, at straffen fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Retten har lagt vægt på bl.a., at tiltaltes medgerningsmand og anstifteren af kriminaliteten, A, ved upåanket dom af 10. november 2004 fra Retten i Odense, 1. afdeling, for overtrædelse af skattekontrollovens § 13, stk. 1, og momslovens § 81, stk. 3, jf. stk. 1, nr. 1, hvorved statskassen blev unddraget skat og moms for i alt 266.450 kr., blev straffet med fængsel i 40 dage, der blev gjort betinget med en prøvetid på 2 år og vilkår om straffri vandel i prøvetiden, ligesom A blev pålagt at betale en tillægsbøde på 250.000 kr."

- 00000 -

Eneste vilkår til dommen var en prøvetid på 2 år. T forklarede, at han havde følt sig presset af A - fakturerede han ikke som beordret, risikerede han at stå uden arbejde for sig selv og sine ansatte. Han havde ikke selv fået nogen vinding af forholdet.

Landsforeningens Meddelelse 35/2005

Vold - Samfundstjeneste - Beviser - Politiafhøringer

Straffelovens § 62 og § 244, retsplejelovens § 753, jfr. § 182

I en voldssag henvendte den forurettede F sig til politiet sammen med sin kæreste K. Efter at afhøringen af F var afsluttet, fik K anmeldelsesrapporten oplæst. Hun bekræftede med få undtagelser indholdet. På hjemvejen fra politistationen sagde hun til F, at hun ikke havde set nogen af de tiltalte medbringe et bat. F sagde hertil, at hun både for sin egen og for hans skyld var nødt til at fastholde det, som hun allerede havde forklaret til politiet. Hun fastholdt derfor under en senere politiafhøring og i byretten, at hun havde set, at C havde et bat i hånden. Først under afhøringen i landsretten forklarede hun, at hun ikke havde set noget bat.

Herefter fandt landsretten i det hele ikke at kunne tillægge F's og K's vidneforklaringer den vægt, der var fornøden til at domfælde B og C, der blev frifundet. A havde erkendt at have givet F et knytnæveslag i ansigtet, men på baggrund af usikkerheden om F's forklaring fandt landsretten det ikke muligt nærmere at fastlægge voldens omfang. Straffen blev derfor gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste i 40 timer.

ØL 3. afd. a.s. nr. 510-03 og a.s. nr. S-318-03, 12/3 2004

A på 31 år var under en særskilt sag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244, for i juli 2002 at have tildelt F mindst et knytnæveslag i ansigtet med en 2x2 cm stor og 3x4 cm dyb flænge til følge, hvilket krævede skadestuebehandling.

A, der var ustraffet, erkendte sig delvis skyldig, men henviste til en episode under en havnefest aftenen i forvejen, hvor F efter hans forklaring havde været den angribende part.

Byretten bemærkede:

"Efter de afgivne forklaringer finder retten det bevist, at tiltalte har tildelt forurettede et knytnæveslag i ansigtet, og at det var dette slag, der resulterede i de angivne skader, der fremgår af politiattesten.

Retten finder ikke, at episoden aftenen før kan fritage tiltalte for ansvar for den udøvede vold.

Det må dog lægges til grund, at tiltalte var af den opfattelse, at forurettede aftenen før havde sparket ham i ansigtet. Det må, navnlig efter vidnet K's forklaring, endvidere lægges til grund, at en af forurettedes venner aftenen før bevidst havde fremprovokeret et slagsmål med tiltalte.

Retten finder på den anden side, at det må anses som en skærpene omstændighed, at tiltalte indfandt sig med et tæskehold på forurettedes privatadresse, og der udøvede vold som beskrevet.

Straffen fastsættes derfor til 30 dages ubetinget fængsel, jf. straffelovens § 244."

Oprindeligt havde politiet valgt at opgive påtale mod B og C, men denne afgørelse blev påklaget af F, og Statsadvokaten besluttede at omgøre påtaleopgivelsen, således at der blev rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 244, vold begået i forening med A.

1½ måned senere end sagen mod A blev så sagen mod B og C afgjort.

Byretten bemærkede:

"De tiltalte har erkendt, at de indfandt sig på stedet efter forudgående aftale med A. De har ikke sandsynliggjort, at dette havde andet formål end at bistå A med voldsudøvelsen. Det er fremgået af F's vidneforklaring, at B indledte voldsudøvelsen. Det er videre fremgået af K's og F's vidneforklaringer, at B medbragte et bat, som han ifølge F's forklaring holdt på en truende måde, mens han på tæt hold overværede voldsudøvelsen.

Under disse omstændigheder anser retten det for godtgjort, at de tiltalte efter forudgående aftale medvirkede til A's voldsudøvelse og således er skyldig efter anklageskriftet i at have forøvet volden i forening med A.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 244 for begge de tiltalte, ligesom det er sket for A's vedkommende til fængsel i 30 dage."

(Det bemærkes, at det af F's forklaring for byretten i sagen mod B og C fremgik, at han skulle være slået og sparket af A og B, mens C - ikke som i dommen anført B - stod med et cricket bat i en afstand af 5 m. F havde ikke i sagen mod A forklaret om cricket battet, men det fremgik af hans tidligere forklaring til politiet, ER)

Alle tre ankede, A principalt med påstand om strafbortfald eller strafnedsættelse på grund af episoden aftenen i forvejen, mest subsidiært med påstand om formildelse, navnlig således at straffen blev gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste.

B og C påstod frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod for alle skærpelse.

A var egnet til samfundstjeneste.

Landsretten bemærkede:

"Det fremgår af sagen, at forurettede F sammen med sin daværende kæreste vidnet K henvendte sig søndag den 28. juli 2002 kl. 20.45 til Nærpolitiet i Gilleleje.

Efter at afhøring af forurettede var afsluttet, fik kæresten anmeldelsesrapporten oplæst. Hun bekræftede med få undtagelser indholdet.

På hjemvejen fra politistationen sagde hun til forurettede, at hun ikke havde set nogen af de tiltalte medbringe et bat.

Forurettede sagde hertil, at hun både for sin egen skyld og for hans skyld var nødt til at fastholde det, som hun allerede havde forklaret til politiet. Hun fastholdt derfor under en senere politiafhøring og i byretten, at hun havde set, at C havde et bat i hånden. Først under afhøringen i landsretten har hun forklaret, at hun ikke havde set noget bat.

Herefter findes der i det hele ikke at kunne tillægges F's og K's vidneforklaringer den vægt, der er fornøden for at domfælde de tiltalte B og C. Disse tiltalte frifindes derfor.

Landsretten tiltræder, at tiltalte A var af den opfattelse, at forurettede aftenen før havde udøvet vold mod tiltalte. Efter sin egen tilståelse har tiltalte givet forurettede et knytnæveslag i ansigtet. Hverken straffelovens § 248 eller § 84, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 4, findes at kunne medføre strafbortfald eller strafnedsættelse i den foreliggende situation, hvor den udløsende faktor allerede var ca. 1 døgn gammel, da knytnæveslaget faldt.

Straffen findes på denne baggrund passende.

Landsretten finder, at det på baggrund af usikkerheden om F's forklaring ikke er muligt nærmere at fastlægge voldens omfang. Straffen gøres derfor betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt."

- oo0oo -

Vilkårene omfattede samfundstjeneste i 40 timer inden for en prøvetid på 2 år.

Inden bevisgrundlaget begyndte at smuldre i kraft af K's forklaring, havde F på forsvarerens forespørgsel bekræftet, at han, den gang episoden skete, havde deltidsansættelse som dørmand. Han tilføjede på eget initiativ, at han i mellemtiden var blevet politibetjent.

Narkotika - Hash på Christiania - Medvirken - Agenter - Beviser

Straffelovens § 191 og retsplejelovens § 754 a

A, tiltalt for handel med over 20 kg hash på Christiania, kunne ikke anses for medansvarlig for, hvad andre havde solgt fra boden. Der var også problemer med beregningsgrundlaget, som hvilede på observationer ved andre boder. Endelig var der mulighed for, at A var blevet forvekslet med andre. Her kom A's mobiltelefon ham til hjælp, idet den gav et alibi. A blev dømt for 300 g og fik - efter at have siddet i varetægt i 6 måneder - 30 dages fængsel.

Københavns Byrets 22. afd. nr.17457/2004, 8/3 2005

T og A, begge 33 år, var tiltalt for at have solgt hash fra bod 4a på Christiania. Dommen er på 103 sider, og af pladshensyn fokuseres i referatet på A's forhold.

A var tiltalt efter straffelovens § 191, ved den 20/6 2003 i bod 4a sammen med flere identificerede og uidentificerede personer med henblik på videreoverdragelse at have været i besiddelse af 622 joints, 44 hashcigarer, 52 hashkager, 1.771 g hash og 454 g skunk, samt

ved i perioden fra oktober 2003 til marts 2004 helt eller delvis i forening og efter forudgående aftale med medtiltalte T samt flere andre identificerede og uidentificerede personer ad talrige gange og til talrige personer at have solgt eller medvirket til salg af ikke under 18,42 kg hash.

I forhold 3 var begge tiltalt for på nogle nøjere angivne datoer fra oktober 2003 til februar 2004 at have været i besiddelse af hash i forskellige salgsvenlige forpackninger, nøje specificeret efter de ransagninger, der havde været foretaget på de 12 forskellige datoer i bod 4a.

Normalt var der fundet mellem 200 - 600 g hash hver gang.

Der var påstand om fængselsstraf samt værdi- og udbyttekonfiskation.

A nægtede sig skyldig, bortset fra besiddelse af 3 g hash i hans forretning i det indre København.

Fra side 8 i dommen redegøres der for politiets strategi og efterforskning mod hashhandlen på Christiania, herunder videoovervågning og indsættelse af agenter, der i

dommen er beskyttet af dæknavne som BEN, NIL, MAS etc. I alt 26 politifolk blev ført som vidner, der var derimod ingen "civile" vidner.

A forklarede bl.a. om sine personlige forhold, at han boede på Christiania og havde en tøjforretning i den indre by. Han var tit bortrejst til udlandet i forretningsøjemed.

Han havde ikke solgt hash fra boden, men havde været der for selv at købe hash. Han havde først i forbindelse med denne sag hørt, at der skulle være et vagtkorps på Christiania. Politiet måtte under deres observationer have forvekslet ham med en anden, der ligner ham meget. Da han blev anholdt den 20/6 2003, befandt han sig i bod 4a, hvor han spiste en sandwich. Han solgte ikke hash og havde ikke hash på sig. (Stærkt sammentrængt referat, ER)

Det fremgik bl.a. af den ledende politimands redegørelse, at i november 2003 afsagde Københavns Byret kendelse om, at politifolk måtte købe hash som led i efterforskningen. Der blev købt for 100 kr. pr. gang, idet det var det, som de fleste købte for. Formålet var at skaffe dokumentation for, hvem der stod i boderne, og de blev undertiden optaget på video. Ikke altid, fordi der var risiko for, at de pågældende politifolk blev visiteret og videoudstyret fundet.

Derudover havde der i perioden juli 2003 - marts 2004 været mindst 30 politiaktioner.

Det var politiets opfattelse, at handlen var jævnt fordelt mellem de enkelte boder. Politiet havde de længste videooptagelser af bod 1, 3 og 11 og valgte et bredt udsnit af dage.

Bod 4a havde ikke været videoovervåget, så beregningsgrundlaget var overført fra de øvrige boder. Man havde bag nogle af de øvrige boder fundet et regnskab, der indeholdte en millionomsætning.

Vidnet bekræftede, at der tæt ved boden var et bageri, hvor folk ofte stod uden for og drak kaffe. A var ikke på videooptagelserne.

En anden politimand oplyste bl.a., at der var foretaget 6.000 timers videooptagelser. Politiet havde ikke haft en statistiker til at se på beregningsgrundlaget. Man var bekendt med, at der også blev foretaget større handler, og disse indgik i beregningsgrundlaget. Vidnet kendte ingen, der kunne forveksles med A. Et andet politividne kendte én, der havde briller, der lignede A's, men den pågældende havde fuldsæg, da han blev anholdt.

Politiassistent betegnet BEN forklarede bl.a., at han fra december 2003 havde deltaget i 10 agentaktioner i boder, der forud var valgt af efterforskerne, og hvor han købte for 100 kr. forskellige produkter. Han afleverede det købte og skrev en rapport om sine observationer, herunder hvad der lå i boden. Han kendte kun personerne fra politiets billeder. Han havde handlet 5 gange i bod 4a. Tre af gangene stod T i boden, én gang A og én gang K. Han tog hverken billeder eller videoer. Han huskede ikke, om A vejede den hash, som vidnet købte.

En anden politiagent NIL havde købt hash af A, der klippede et stykke af med en grensaks. Det fremgik af rapporten, at der blev købt 2 g. Vidnet havde set A både med og uden briller. Vidnet havde set A flere gange i januar 2004. Han genkendte ham efter et foto i Kriminalregisteret. Han bekræftede, at han havde taget fejl med hensyn til identifikationen af en kvinde, men fejlen var blevet afklaret, da han så hende efter anholdelsen på Politigården.

Et vidne betegnet A28 forklarede, at han havde lagt mærke til A ca. tre gange i bod 4 a, men det havde han ikke skrevet i rapporten, og han huskede ikke på hvilke dage og tidspunkter. Han havde ikke været opmærksom på, at der var en bager i nærheden. Han havde ikke set A i forbindelse med en handel.

Et vidne A55J havde købt hash af en person, som han mente var A, for 100 kr. i bod 2. Han fik klippet et større stykke af end normalt. Han huskede tydeligt, at A havde briller på.

Politiagent ROS havde 30 gange været af sted for at observere og købe hash. Han havde på forhånd fået udpeget de tiltalte som dem, der hørte til bod 4 a. I en rapport havde han udpeget A, men fandt senere ud af, at det ikke var A, han havde handlet med, men en tredje navngiven person, men vidnet fik ikke dette rettet i rapporten, men hævdede, at han havde fortalt sine kolleger, at han havde taget fejl af A.

A havde været frihedsberøvet fra den 16. marts til den 21. september 2004, herunder i isolation frem til 13. maj 2004.

Vedr. tiltalen for de 18,42 kg hash bemærkede retten bl.a. side 95f i dommen:

"Det fremgår af vidneforklaringer afgivet af polititjenestemænd, der har observeret Bod 4a, at de har fået forevist fotos af de tiltalte og fået at vide, at de tiltalte hørte til i Bod 4a. Efter vidneforklaringerne, videooptagelserne af Bod 4a optaget med skjult bærbart kamera, og de øvrige oplysninger, herunder teleoplysninger vedrørende tiltalte A's mobiltelefon, har anklagemyndigheden ikke bevist med den for domfældelse fornødne sikkerhed, at de tiltalte har handlet i forening. De tiltalte kan derfor ikke

anses for ansvarlige for det samlede salg af hash fra Bod 4a i den periode, som tiltalen vedrører, men kun for den del af salget, som hver af dem har medvirket til."

T, der i forhold 1 var tiltalt for 36 kg, blev på baggrund af de foretagne observationer dømt for at have solgt ikke over 10 kg.

Retten lagde herefter til grund, at politiagenterne havde set A sælge i bod 4a den 26/1, 16/2, 27/2 og 14/3, men fandt ikke, at der var ført tilstrækkeligt bevis for, at det var A, der ved andre lejligheder var set som sælger i eller ved bod 4a, bl.a. fordi den pågældende var set både med og uden briller, og retten lagde A's forklaring om, at han altid gik med briller, til grund. Hertil kom, at masteoplysninger vedr. A's mobiltelefon ikke stemte med, at han skulle have været på Christiania den 7/1 og 8/1 2004, hvor han angiveligt skulle være observeret på Christiania. Man havde heller ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte A's forklaring om, at han "hang ud" på stedet, fordi det var et hyggehjørne, hvor mange mennesker kom og snakkede, og at han ikke havde noget at gøre med salg af hash.

Man kunne heller ikke ud fra oplysningerne om hans firma, hans økonomi og hans teleoplysninger finde det tilstrækkeligt godtgjort, at A skulle have været sælger i bod 4a andre dage end de 4 dage, hvor han var observeret.

Retten fandt, at han skønsmæssigt måtte have solgt ikke under 300 g hash i alt.

A blev ikke dømt for det hash, der blev fundet i boden den 20/6 2003, hvor han sad og spiste en sandwich. Han var blevet stående, da politiet gav sig til kende, mens andre løb derfra.

A blev heller ikke dømt for de situationer, hvor T alene var observeret på enkelte dage som sælger i boden.

T blev idømt fængsel i 10 måneder og A fængsel i 30 dage.

Hos T konfiskeredes kr. 200.000, hos A kr. 6.000. Retten fandt ikke anledning til yderligere værdikonfiskation af effekter, bortset fra de beslaglagte stoffer.

Da A var frifundet for en væsentlig del af tiltalen, skulle han kun betale kr. 15.000 + moms af et forsvarersalær på kr. 238.000 + moms.

Landsforeningens Meddelelse 37/2005

Ransagning - Formregler

Retsplejelovens § 796 og § 798

Der er meget at huske, når man er på jagt efter "friske spor". Man skal både huske at forelægge ransagningen for retten, hvis man ikke har fået samtykke fra lejlighedens indehaver, og huske at tilkalde vidner.

ØL 9. afd. kære nr. S-846-04, 23/3 2004

K klagede over en ransagning, der var foretaget i anledning af, at politiet havde modtaget anmeldelse af et knivoverfald, hvor den forurettede F udpegede gerningsstedet som værende K's lejlighed. F havde endvidere oplyst, at K sammen med kæresten, en veninde og dennes kæreste var til stede i lejligheden, og at de alle på forskellig måde havde medvirket til volden.

Politiet bemærkede friske, men indtørrede blodpletter på trappestenen uden for opgangsdøren og ligeledes en frisk, men indtørret blodplet på reposen ud for den pågældende lejlighed. Reposen var for nylig blevet vasket/optørret, men der kunne stadig være spor af blod.

Det var ikke K, der åbnede døren, men en anden dame, ligesom der inde i lejligheden var en mand M, der var ved at klæde sig på. De oplyste, at der ikke var andre i lejligheden, og M underskrev en ransagningstilladelse, hvorefter de blev anholdt og indtransporteret til stationen. Lejligheden blev ransaget i 20 minutter.

K anmodede den følgende dag, den 11. februar 2004 i forbindelse med en afhøring, om at få ransagningen indbragt for retten. Hun fastholdt dette telefonisk den 16. februar, og byretten behandlede spørgsmålet den 18. februar 2004, hvor der blev afsagt sålydende

"K E N D E L S E:

Efter de foreliggende oplysninger er K med rimelig grund mistænkt for medvirken til overtrædelse af straffelovens § 245, der efter loven kan medføre fængselsstraf, og en ransagning måtte af de af anklagemyndigheden anførte grunde antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen.

Det forhold, at politiet fik samtykke til ransagningen af medsigtede M, findes ikke at kunne føre til, at beslutningen om ransagning kunne træffes af politiet, idet politiet var bekendt med, at lejligheden tilhørte K, og idet der alene foreligger oplysninger om, at M var gæst.

Spørgsmålet om ransagningens godkendelse må herefter bedømmes efter retsplejelovens § 796, stk. 3.

Da indehaveren af lejligheden allerede den 11. februar 2004 fremsatte anmodning om, at ransagningen blev indbragt for retten, og da retten først fik forelagt spørgsmålet den 17. februar 2004, er fristen for forelæggelse for retten, jf. retsplejelovens § 796, stk. 3, 2. pkt., ikke overholdt, hvilket herved påtales.

Da forurettede havde udpeget den pågældende lejlighed som gerningssted for knivstikkeri, og da politiet uden for opgangen og på trappeafsatsen kunne se mulige spor efter blod, herunder spor, der var forsøgt fjernet, finder retten, at undersøgelsens øjemed ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 796, stk. 3, jf. § 794, stk. 1 og 2 opfyldt, og den foretagne ransagning kan godkendes, hvorfor

b e s t e m m e s:

Den den 11. februar 2004 kl. 10.30 foretagne ransagning hos K, (... adressen ...) godkendes."

K påkærede afgørelsen med påstand om, at ransagningen havde været foretaget ulovligt, idet der burde have medvirket vidner, jfr. RPL § 798, stk. 2. Resten er citat af kendelsen:

"Landsretten tilslutter sig, at reglerne i retsplejelovens § 798, stk. 2-3, om vidner ved ransagning ikke ses at være iagttaget.

Herefter og i øvrigt af de grunde, der er anført af byretten,

b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes, dog at det yderligere påtales, at reglerne om vidner ved ransagning ikke er iagttaget."

- oo0oo -

Som bekendt medvirker der ikke advokater ved afsigelse af ransagningskendelser, herunder om efterfølgende godkendelse. Det er derfor rettens eneansvar, at de formelle regler påses.

Røveri - Unge lovovertrædere - Betinget straf

Straffelovens § 56 og § 288

To unge røvere A og B på henholdsvis 15 og 16 år fik i byretten straffe på 6 og 4 måneder. For A skulle 60 dage fuldbyrdes, mens resten blev gjort betinget. B's straf var rent betinget. A ankede, og landsretten gjorde også hans straf rent betinget.

VL 14. afd. a.s. S-3056-04, 13/1 2005

A på 15 og B på 16 år var tiltalt for forsøg på et gaderøveri i februar 2004, ved i forening ved verbale trusler at have forsøgt at fratvinge F en mobiltelefon, idet de op-søgte F to gange og udtalte, "har du nogle penge", "må jeg se den telefon", "prøv lige at lade mig låne din telefon, inden jeg kører dig ned", og "jeg banker dit hoved igennem ruden, hvis du ikke kommer herud" og lignende, hvorunder A fastholdt F i kraven. Telefonen blev dog ikke udleveret.

A var tillige tiltalt for ulovlig omgang med hittegods med en knallert og overtrædelse af færdselsloven ved uden styrthjelm og med passager at have kørt på knallerten.

Anklagemyndigheden påstod frihedsstraf. De tiltalte nægtede sig skyldige i forhold 1. Referat af bevisførelse og rettens præmisser undlades.

A blev fundet skyldig ved i to omgange at have fremsat trusler med henblik på forsøg på røveri af den mobiltelefon, F havde i hånden.

B kørte med A hen til F to gange og var klar over, at A ville tage F's mobiltelefon, inden de kørte hen anden gang. Da B ikke gjorde noget effektivt for at forhindre dette, blev han fundet skyldig i forsøg på røveri.

A erkendte forhold 2 og 3.

Straffen blev for A udmålt til 6 måneders fængsel, hvoraf 60 dage skulle fuldbyrdes. Dertil kom en bøde på kr. 600 for færdselsforseelserne. Resten af straffen blev gjort betinget af 2 års prøvetid.

B fik en rent betinget straf på 4 måneder, ligeledes med 2 års prøvetid.

Retten udtalte:

"Ved straffens fastsættelse er der på den ene side lagt vægt på karakteren af forhold 1 og på den anden side på de tiltaltes unge alder og gode personlige forhold."

A ankede til formildelse, således at frihedsstraffen i det hele blev gjort betinget, eventuelt med vilkår om foranstaltninger efter Serviceloven. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

A, der fortsat boede hjemme, fortalte bl.a., at han havde fået en kæreste, hvis far var politibetjent, og som havde accepteret ham. A var i praktik. Kommunen oplyste, at der ikke var behov for vilkår om foranstaltninger efter serviceloven, men var dog villig til at påtage sig de forpligtelser, der følger med et sådant vilkår.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Efter karakteren af forhold 1 tiltrædes det, at frihedsstraffen er udmålt til fængsel i 6 måneder som sket.

Efter oplysningerne om tiltaltes gode personlige forhold og under hensyn til hans unge alder er det - trods karakteren af forhold 1 - forsvarligt at gøre frihedsstraffen betinget i sin helhed med vilkår som fastsat nedenfor.

Med den anførte ændring stadfæster landsretten dommen."

Landsforeningens Meddelelse 39/2005

Narkotika - Kokain - Delvis betinget dom

Straffelovens § 58 og § 191

T på 30 år var fundet i besiddelse af 72 g kokain overvejende med henblik på videresalg. Straffen på 8 måneder blev gjort delvis betinget, således at fuldbyrdelsen af 4 måneder blev udsat.

Københavns Byrets 10. afd. sag nr. 10.5225/04, 22/3 2004

T på 30 år var tiltalt for med henblik på videresalg at være i besiddelse af 72,11 g kokain i lejligheden.

I forhold 2 var der alene tiltale efter lov om euforiserende stoffer ved yderligere at være i besiddelse af 11 g hash og ca. 40 nerve/sovepiller.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om ubetinget fængselsstraf. T, der var ustraffet, nægtede sig skyldig. Han var egnet til samfundstjeneste med vilkår om at underkaste sig behandling mod misbrug af euforiserende stoffer.

Rettens bemærkninger:

"Retten lægger vægt på, at der er tale om en forholdsvis stor mængde kokain, at kokainen selv om det var opdelt i 3 portioner, lå samlet i tiltaltes skab, og at tiltalte var i besiddelse af 2 elektroniske vægte, samt tiltaltes reaktion med at smide sedlerne ud af vinduet, da politiet kom til hans lejlighed. Hertil kommer tiltaltes forklaring om, at han selv bruger kokain, at han skylder penge væk og at han pt. er arbejdsløs.

Under disse omstændigheder finder retten det bevist, at tiltalte havde til hensigt at videresælge kokainen, dog således, at retten ikke kan udelukke, at en lille del af kokainen var til tiltaltes eget forbrug.

Straffen fastsættes herefter i medfør af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt. jf. lov om euforiserende stoffer (...) til fængsel i 8 måneder.

Under henvisning til tiltaltes personlige forhold finder retten det imidlertid upåkrævet, at hele den idømte straf fuldbyrdes. Fuldbyrdelsen af 4 måneder af straffen udsættes derfor i medfør af straffelovens § 58, stk. 1, jf. § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt."

T havde været varetægtsfængslet i 40 dage, heraf 12 dage i isolation. Vilkårene omfattede 2 års prøvetid, heraf 1 års tilsyn med vilkår som anbefalet af Kriminalforsorgen.

Landsforeningens Meddelelse 40/2005

Vold - Konflikt - Betinget straf

Straffelovens § 56 og § 244

T på 32 år havde nikket F en skalle på en kro efter uretmæssigt at være blevet beskyldt for tyveri af en taske, hvorunder forurettede F holdt T fast. Betinget fængsel i 20 dage.

Københavns Byrets 38. afd., sag nr. 38.4187/04, 17/3 2004

T på 32 år havde i januar 2004 kl. 04.00 om morgenen på en kro nikket F en skalle.

T nægtede sig skyldig under henvisning til, at han havde handlet i selvforsvar. F og vidnet V afgav forklaring.

Retten bemærkede:

"I overensstemmelse med tiltaltes egen erkendelse, der bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende oplysninger, lægger retten til grund, at tiltalte har tildelt F en skalle i ansigtet. Vedrørende baggrunden herfor lægger retten, særligt efter V's vidneforklaring til grund, at tiltalte uretmæssigt blev beskyldt for tyveri af en taske, og at F holdt tiltalte fast.

Tiltalte har herefter overtrådt straffelovens § 244, som beskrevet i tiltalen, og retten finder ikke, at forholdet falder ind under bestemmelserne i straffelovens § 13, stk. 1 og 2.

Straffen fastsættes under hensyn til de foreliggende formildende omstændigheder efter straffelovens § 244 til fængsel i 20 dage.

Henset til tiltaltes gode personlige forhold og til den beskrevne baggrund for voldsudøvelsen findes det forsvarligt, at dommen gøres betinget på vilkår som nedenfor bestemt."

Vilkårene omfattede alene en prøvetid på 2 år.

Landsforeningens Meddelelse 41/2005

Narkotika - Kokain - Betinget straf

Straffelovens § 56 og lov om euforiserende stoffer § 3

K på 28 år dømt for bl.a. 9 g kokain til videresalg. Straffen på 10 dages fængsel blev gjort rent betinget.

Københavns Byrets 42. afd. nr. 13543/03, 23/9 **2003**

K på 28 år var tiltalt for på gaden på Vesterbro at være i besiddelse af 9,07 g kokain, 2,35 g heroin samt 98 stk. rohypnoltabletter med henblik på videreoverdragelse.

K erkendte sig skyldig. Hun havde alene en bøde i 2003 for tyveri. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om fængselsstraf.

Retten fastsatte straffen til fængsel i 10 dage, men fandt det upåkrævet, at straffen skulle fuldbyrdes. Betingelserne omfattede alene en prøvetid på 1 år.